

III Velykų sekmadienis

2019 C metai

Apd 5, 27–32, 40b–41/Apr 5, 11–14/Jn 21, 1–14. 15–19

Homilija

1. Brangūs broliai ir seserys, mieli draugai, jau trečia savaitė gyvename liturginiame laike, kuris telkia mūsų dėmesį į pamatines mūsų krikščioniško tikėjimo tikroves, būtent kad Jėzus Kristus mirė už mūsų nuodėmes, „kaip skelbė Raštai“ (1 Kor 15, 3), ir trečią dieną prisikėlė, „kaip skelbė Raštai“ (1 Kor 15, 4).

Visuose ką tik girdėtuose bibliniuose skaitiniuose jaučiamos šios tikrovės, ir dėl jų pirmose bendruomenėse regime veikiančią prisikėlusio Viešpaties gyvenimo galią. Sykiu esame raginami tikėti, kad ta pati galia vis dar veikia ir tarp mūsų.

Ši galia reiškiasi pirmiausia tuo, kad mes „atgavome Dievo vaikų garbę“. Tai ypač išreiškia šių mišių pradžios malda. Ji skatina mus *džiaugtis šia garbe*.

Tačiau žvelgiant į antrąją šios maldos dalį ir sykiu į kitas maldas, būtent atnašų ir komunijos, galime pastebėti ir kitą Viešpaties galios reiškimosi dimensiją – dabartinis džiaugsmas mus ragina prašyti malonės *su viltimi laukti prisikėlimo dienos* (pradžios ir komunijos maldos), prašome *dabartinio džiaugsmo pilnatvės, nuolatinumo*, galimo tik amžinybėje (atnašų malda).

2. Todėl Bažnyčia mus ragina ne tik džiaugtis atgauta Dievo vaikų garbe, bet ir klausti: *kaip galime siekti šios garbės ir laisvės atbaigimo?* Kaip mūsų garbė ir laisvė gali plėstis?

Vieną iš galimybių galime išvelgti Jėzaus pokalbyje su Petru prie Tiberiados ežero. Tradiciškai teigiama, kad per trejopą meilės išpažinimą Petras išdildė savo trejopą išsigynimą. Jėzus klausia, ar Petras jį myli *labiau nei kiti*, nes ketina jam patikėti *daugiau nei kitiems* – pareigą, kurios vykdymas reikalauja *ne baimės, o meilės* ir netgi *daug meilės*.

3. Tačiau jų pokalbyje išryškėja ir kitas svarbus dalykas. Jėzus triskart klausia Petro, ar jis jį myli, ir Petras triskart atsako, kad myli. Tačiau graikų kalboje jie vartoja ne tuos pačius žodžius.

Pirmąkart klausdamas, ar Petras jį myli, Jėzus pavartoja žodį *agapao*, kuris reiškia *meilę be išlygų, visišką, besąlyginę*. „Simonai, Jono sūnau, ar myli mane besąlygiška meile?“

Petras, veikiausiai jausdamas savo trejopo išsigynimo padarinius, atsako pavartodamas žodį *fileo*, kuris reiškia *draugystės meilę, švelnią, bet ne visišką*.

„Taip, Viešpatie, tu žinai, kad myliu tave draugiška meile.“

Ir antrą kartą Jėzus klausia: „Simonai, Jono sūnau, ar myli mane besąlygiška meile?“

Petras atsako: „Taip, Viešpatie, tu žinai, kad myliu tave draugiška meile.“ Petras myli Jėzų, bet žmogišku būdu.

Ir tuomet įvyksta kažkas nelaukto. Trečią kartą Jėzus pavartoja žodį *fileo*:

„Simonai, Jono sūnau, ar myli mane draugiška meile?“

Popiežius emeritas Benediktas XVI šioje vietoje sako, kad prisiderina prie Jėzaus ne Petras, o Jėzus prie Petro. Kodėl taip įvyko?

Mokiniui, kuris pažino neištikimybės kančią, šis *dieviškas prisiderinimas suteikė viltį*. Kaip tik iš čia jam gimė pasitikėjimas, kuris suteikė drąsos sekti Kristumi iki galo.

3. Brangūs draugai, tai parodo, kad, jei norime siekti Dievo vaikų garbės brandos, esame kviečiami suprasti, kad *Dievo meilės pirmumas mūsų gyvenime yra būtinas*. Jei norime siekti vis didesnės įvaikinimo Kristuje laisvės, esame raginami pirmiau leisti, kad Dievas prisiderintų prie mūsų, kad jis mus mylėtų, nes tik tuomet galime teisingai mylėti kitus, o per kitus ir patį Dievą.

Prisimenu vienos moters liudijimą. Būdama medicinos sesuo, greitosios pagalbos skyriuje ji priimdavo sužalotus ligonius. Ir kartą atvežė neblaivų, higieniškai itin nemalonų vyrą. Prieš apžiūrą reikėjo jį išprausti. Visos seselės išsilakstė, liko ji viena. „Pradėjau labai pykti, – sako ji, – ir klausti: kodėl man reikia rūpintis tokiu žmogumi?“ „Tačiau netikėtai, – tęsia ji – nesupratau, kas iš tikrųjų su manimi atsitiko, – mane užliejo didžiulė meilė tam žmogui, ir išprausiau jį be jokio pykčio.“

Tai Dievo meilės patirtis!

Dievas leido šiai moteriai patirti jo meilę, jis tarsi prisiderino prie jos, kaip Kristus prie Petro. Grynai žmogiška meile negali mylėti šio netvarkingo vyro, todėl aš nusileisiu iki tavęs ir padėsiu tau jį mylėti dieviška meile.

Todėl, mieli draugai, mes galime siekti Dievo vaikų garbės pilnatvės tik mylėdami savo artimuosius ir kitus žmones dieviška meile, nes žmogiškos meilės dažnai nepakanka.

Tačiau galime mylėti dieviška meile tik tuomet, jei leidžiame, kad pats Dievas mus mylėtų pirmas tokia meile, kokios neturime.

Br. Lukas Skroblas OSB